ABAST DE LA RESPOSTA OBRERA I POPULAR AL CRIM DEL BESÒS
G. López Raimundo

Pàgs. 4 i 5

treball
proletaris de tots els països uniu-vos!
òrgan central del Partit Socialista Unificat de Catalunya
Núm. 76[illegible] Barcelona, 8 de Maig del 1.973 Preu: 5 ptes.

UN GRAN 1er. DE MAIG D'UNITAT COMBATIVA en un marc ampli de lluites

Editorial

El 1er. de Maig de 1973 ha constituït a Catalunya una victòria important del proletariat, dels treballadors i les masses en general; una victòria de la unitat obrera; de COMISSIONS OBRERES. Ha estat també una gran victòria de la unitat democràtica i antifranquista, de l'ASSEMBLEA DE CATALUNYA. Aquest 1er de Maig, preparat per les grans accions d'abril, portava a les seves entranyes la lluita valenta i exemplar dels treballadors de la TÈRMICA, la poderosa resposta obrera i popular a l'assassinat de MANUEL FERNÀNDEZ MÀRQUEZ, la repulsa del crim i la solidaritat amb els treballadors manifestada pels estudiants, intel.lectuals i professionals, pels més amplis sectors ciutadans. Els nostre partit, les Comissions Obreres i d'altres organitzacions van cridar a preparar i commemorar el 1er de Maig amb l'impuls de les lluites en curs com una jornada d'afirmació internacionalista, d'unitat i de lluita per la llibertat i el socialisme, a través d'actes múltiples decidits pels treballadors i les masses a cada lloc.

Pocs dies abans, el 27 d'abril, els estudiants van realitzar una gran manifestació davant l'Hospital de Sant Pau contra la violència del govern i les torgues infligides a MIQUEL JOSEP ANDUIG. El mateix dia, comencen les accions de vaga a SEAT i l'empresa declara el lock out el dia 30.

Els bisbes de Catalunya, corregint el seu silenci d'anys anteriors, fan públic el dia 27 d'abril un document commemoratiu del 1er de Maig en el qual reivindiquen que sigui aplicada la DECLARACIÓ UNIVERSAL DELS DRETS HUMANS i els principis de l'encíclica PACEM IN TERRIS de Joan XXIII, tot destacant els drets dels treballadors.

L'ASSEMBLEA DE CATALUNYA havia proposat la celebració, el Primer de Maig, d'una diada d'exercici de les llibertats democràtiques i nacionals, de solidaritat amb la classe obrera, mitjançant l'ocupació democràtica de SANT CUGAT DEL VALLÈS. I així arribem al dia 1.

Han estat molt nombrosos els actes, assemblees, manifestacions i accions de tota mena realitzats en terres catalanes marcats pel seu caràcter unitari; les COMISSIONS OBRERES hi han jugat un paper fonamental.

Amb una significació particular destaca la convergència a Sant Cugat, a partir de les 4 i mitja de la tarda, de milers de persones que van acudir a la convocatòria de l'Assemblea de Catalunya. Al costat de la classe obrera hi havia estudiants, professionals, intel.lectuals i artistes, la gent que arribava dels barris barcelonins, de les comarques. Una gran força, serena però decidida, en la qual predominava la joventut, va ser present a Sant Cugat com a capdavantera de la potència immensa de la nostra classe obrera, del poble de Catalunya.

En aquella zona de llibertat conquerida

(segueix pàg. 2)

Manuel Fernàndez Màrquez

assassinat per la patronal i el feixisme

da i mantinguda durant hores es van celebrar mítings on els obrers de SEAT explicaren la seva lluita i van reclamar la solidaritat de combat en la marxa cap a la VAGA GENERAL. Van ser escoltats els representants de les COMISSIONS OBRERES. A l'església dels jesuïtes es va llegir el document dels bisbes de Catalunya. Es van cantar cançons de lluita i esperança. Es va cridar AMNISTIA, LLIBERTAT, LLIBERTAT PER A CAMACHO I ELS SEUS COMPANYS, PER A FINA I ELS SEUS... Es va cridar: VISCA LA CLASSE OBRERA! VISCA EL PRIMER DE MAIG! FORA LA DICTADURA ASSASSINA! VISCA LA DEMOCRÀCIA, LA REPÚBLICA I EL SOCIALISME! Finalment es va dur a terme la impressionant manifestació unitària que va recórrer la gran distància que separa l'església i la cruïlla de la carretera de Cerdanyola. L'entusiasme era indescriptible. Una jove manifestant deia: "ARA VEIG QUE PODEM ACABAR AMB LA DICTADURA!"

Quan es va produir la topada dels manifestants amb un grup de guàrdies civils, els dirigents obrers, amb el suport de tota la massa, van dialogar amb els guàrdies i van anar fins i tot a la caserna de la guàrdia civil a parlar amb el tinent, al qual van exposar el seu dret a celebrar el 1er de Maig. I LA MANIFESTACIÓ VA PASSAR DAVANT ELS GUÀRDIES I VA CONTINUAR FINS AL LLOC PREVIST!

Allà es va posar en relleu que la violència que es produeix avui a Catalunya, a Espanya, la provoca i l'encendra la dictadura feixista; que la violència, contràriament al que pretén el frenesí ultrarreaccionari provocat per la mort d'un policia a Madrid, arran de la qual es busca de crear un clima de guerra civil, no és imputable a les forces democràtiques i revolucionàries, sinó al règim franquista, a la falta de llibertats, a la repressió exercida des del poder.

A Sant Cugat s'ha provat que els cossos armats poden ser i han de ser neutralitzats i, fins i tot, guanyats a la causa del poble, si a la força de les masses s'hi afegeix la intel.ligència política i la capacitat de diàleg que la situació exigeix.

Una tasca immediata de l'avantguarda combatent i, en primer lloc, dels comunistes és la d'analitzar, discutir i assimilar les experiències positives i negatives del 1er de Maig de 1973, examinar autocríticament com es va preparar i realitzar a cada lloc. Cal comprendre que el que s'ha assolit, tot i ser important, està per sota de les possibilitats existents.

Ara es tracta de seguir impulsant la lluita plantejada pels treballadors de SEAT contra l'elevació de les cotitzacions de la Seguretat Social i pel control democràtic de la Seguretat Social; d'estendre la lluita contra els acomiadaments i sancions, per totes les reivindicacions econòmiques, sindicals i polítiques dels treballadors, estudiants, professionals, de totes les capes de la població, avançant cap a la VAGA GENERAL POLÍTICA i la VAGA NACIONAL.

Es tracta, alhora, d'aprofundir i estendre l'esforç vers la II sessió de l'Assemblea de Catalunya creant assemblees democràtiques locals per tot arreu, portant els 4 punts de l'alternativa democràtica a les més àmplies masses.

Catalunya ve jugant un paper d'avantguarda en el combat dels pobles d'Espanya per la llibertat. Per això la responsabilitat que recau sobre la nostra classe obrera, sobre les forces democràtiques i revolucionàries de Catalunya i, en primer lloc, sobre el nostre PSUC, és cada dia més gran. Hem d'estar a l'alçada d'aquesta responsabilitat sense estalviar sacrificis!

Primeres informacions del 1er. de maig

Encara és massa aviat per fer un balanç complet de les mobilitzacions efectuades a Catalunya entorn de la FESTA DELS TREBALLADORS. Tenim notícies de reunions o sortides al camp durant el diumenge 29 i el matí del dia 1 a nombroses poblacions del Baix Llobregat, a Sabadell, Terrassa, el Vallès Oriental, Badalona, Santa Coloma, Mataró, Blanes i Girona, sense comptar la participació de Barcelona i de totes aquestes i altres poblacions a la manifestació de SANT CUGAT. (No tenim encara informació de les comarques lleidatanes i tarragonines.)

Totes aquestes manifestacions han de lligar-se, a més a més, amb el procés general de lluites obreres a les empreses i d'accions solidàries entorn del crim del Besòs. Aquesta continuïtat de les accions, abans, durant i després del PRIMER DE MAIG és precisament la característica més pròpia de la celebració d'aquesta festa enguany, i és un signe clar de la maduració de les condicions per la VAGA GENERAL POLÍTICA i la VAGA NACIONAL.

divendres 27

El divendres 27 es van manifestar a Barcelona uns 3.000 joves, la majoria estudiants, per l'Av. Gaudí, des de l'Hospital de Sant Pau fins al carrer Còrsega, cridant la seva protesta per les tortures infligides a MIQUEL JOSEP ANDUIG i la seva solidaritat amb la classe obrera

dilluns 30

El dilluns 30 a les 8 del vespre es manifestaren pel carrer principal de Sant Adrià, els carrers de Badalona i la carretera de Santa Coloma unes 500 persones. Van recórrer més d'un kilòmetre, amb pancartes i banderes roges.

dimarts 1

A última hora del matí del 1er DE MAIG es van manifestar unes 3.000 persones amb pancartes a l'Hospitalet de Llobregat. Es van llançar octavilles i "còctels Molotov".

A SANT CUGAT, a partir de les 5 de la tarda, concentració i manifestació d'unes 10.000 persones (veure EDITORIAL).

La tarda del PRIMER DE MAIG, durant la ballada de sardanes de la Pl. de Sant Jaume, a Barcelona, el FRONT NACIONAL DE CATALUNYA va emetre una proclama a través d'una instal.lació d'altaveus que els Mossos d'Esquadra només van poder localitzar i retirar quan ja havia complert la seva missió. La proclama denunciava el franquisme, saludava el 1er de Maig, les lluites obreres, l'Assemblea de Catalunya i "les lluites avui en marxa en el procés d'alliberació nacional i social del nostre poble".

SEAT ALTRE COP EN LLUITA!

Altre cop els treballadors de la fàbrica més important d'Espanya, el bastió fonamental de la classe obrera espanyola, s'ha posat en peu de lluita.

La lluita, avial VAGA TOTAL de la factoria, es va iniciar el dia de nadal, el 27 d'abril. Els treballadors van comprovar que els pagaven 200 ptes. menys a causa dels nous descomptes de la Seguretat Social. La indignació obrera es va traduir en una primera iniciativa: ASSEMBLEES i propostes concretes d'aquestes, propostes que plasmaven una agrupació de 24.000 treballadors, la necessària COORDINACIÓ DE MANIFESTACIONS: es van enviar delegacions dels diversos tallers al local del jurat per tal de presentar les exigències obreres i coordinar la lluita dels diversos tallers. I AIXÍ ES VA GENERALITZAR L'ACCIÓ, a través de noves assemblees on es denunciava la negativa de l'empresa i l'actitud d'inhibició del jurat davant de l'exigència general: "NI UN CENTIM MES A AQUEST GOVERN DE LLADRES I ASSASSINS! SI VOLEN MES DINERS QUE PAGUIN LES EMPRESES!"

Els primers acomiadaments de 4 coneguts dirigents obrers, amb els quals l'empresa pretenia de frenar la lluita, van ésser en realitat allò que cada vegada més està esdevenint la repressió: un nou estímul per a la lluita UNIDA i SOLIDARIA. Dilluns 30 quan la VAGA, les ASSEMBLEES es van estendre novament, quan tot això es realitzava amb la fàbrica voltada de centenars i centenars de policies armats fins les dents, l'empresa va aconseguir que no arribés a plasmar-se l'ASSEMBLEA GENERAL DE FABRICA i amb amenaces pels altaveus instal.lats a tota la factoria, va assolir que els treballadors la desallotgessin. Els treballadors de SEAT van sortir disposats a continuar la lluita. Enfrontés de la sanció col.lectiva d'una setmana, l'empresa ha enviat nombroses sancions suplementàries de 15 i 30 dies i també uns 30 acomiadaments.

Els primers dies d'estar la fàbrica tancada els treballadors de SEAT han assolit de començar a superar la difícil dispersió de 20.000 treballadors per tot Barcelona i la rodalia. Primeres assemblees als barris obrers, diverses formes de relació i contactes, han permès ja explicar la seva lluita a la porta d'altres fàbriques (com HISPANO OLIVETTI i algunes altres) i fins i tot entrar-hi a parlar amb els treballadors en hores de feina (com a FAESSA), a la Universitat, centres legals,...

La lluita de SEAT s'emmarca en la CONTINUITAT de l'acció obrera que caracteritza els darrers mesos de lluita a Catalunya. La VICTORIA del proletariat de SEAT contra la repressió, per les seves reivindicacions, interessa a tota la classe obrera, a tot el poble.

Hi han hagut ja les primeres accions solidàries amb ASSEMBLEES i ATURS a LA MINA, HISPANO OLIVETTI, LAVIS, ..., la querella de 5 advocats laboralistes contra el lock-out de l'empresa. PRIMERES ACCIONS QUE CAL DESENVOLUPAR, ESTENDRE MOLT MES amb totes les formes de SOLIDARITAT, amb ajut econòmic als represaliats i a llurs famílies.

Plantejar-se la SOLIDARITAT amb SEAT significa plantejar-se a tot arreu la reivindicació per la qual SEAT ha començat a lluitar: contra el ROBATORI de la Seguretat Social, d'una "seguretat social" (l'única a Europa) que té "superàvit" quan MANQUEN LLITS, HOSPITALS, METGES..., que inverteix a les empreses de l'INI (del govern), que finança els ministeris franquistes, en comptes d'atendre les necessitats dels treballadors malalts, jubilats, en atur. I significa impulsar totes les reivindicacions pendents.

ULTIMA HORA: Aturs als tallers 1, 7, 8 i altres en obrir-se la fàbrica el dia 7.

Tots amb Seat

Els beneficis de Seat

La premsa ha publicat els beneficis bruts de SEAT l'any 1972: són de 1.090 milions de pessetes, amb un augment d'un 42,48% sobre els del 1971, que foren 765 milions.

La facturació fou de 36.096 milions, amb un increment del 22% respecte a 1971.

Tot això gràcies als treballadors als quals l'empresa escatima cèntim per cèntim i contra els que envia la policia, sanciona i acomiada!

EL COMUNISTA

SEAT
de la ocupación al VII convenio
un nuevo año de lucha obrera

Noticiari obrer

Al caliu de les grans accions solidàries de masses, amb els treballadors de la Tèrmica, contra l'assassinat de MANUEL FERNÀNDEZ, ara amb els treballadors de SEAT, s'han anat desenvolupant, estenent, nombroses accions reivindicatives. A totes elles es posa de manifest amb claredat l'íntima relació entre l'acció reivindicativa i el combat solidari i polític, es subratlla com avui ja no són "fases" successives de la lluita obrera, sinó aspectes distints i complementaris d'UN MATEIX COMBAT (encara que en graus i nivells de consciència lògicament desiguals segons els casos), d'una mateixa lluita obrera PEL PA i la LLIBERTAT, contra l'explotació i l'opressió feixista.

Del gran nombre d'accions, de les quals el butlletí "INFORMACIONES OBRERAS" dóna compte regularment, destaquen:

Les d'UTRALITA, amb ASSEMBLEES, ATURS, VAGA, OCUPACIÓ... (i la lluita segueix) contra l'intent de l'empresa de robar als treballadors uns endarreriments que els deu. IGNIS, amb ASSEMBLEES, ATURS i VAGA, en solidaritat amb un treballador acomiadat, contra el conveni signat d'esquena als treballadors i per la seva plataforma reivindicativa elaborada immediatament per contraposar-la a tal conveni. HISPANO OLIVETTI amb ASSEMBLEES i ATURS per la readmissió de Jordi Costa, que ha guanyat el judici a Magistratura. SALA AMAT, de Terrassa, MOTORES CLARET-UNIDAD HERMÉTICA de Sabadell, FOLGUERA, de Mataró, contra sancions o acomiadaments, la continuació de l'important combat al POLIGON LA MINA, amb ASSEMBLEA PERMANENT, ATURS, VAGA,... les accions dels treballadors de la SANITAT, amb documents, assemblees, vagues d'uniformes, a l'HOSPITAL CLINIC de Barcelona, a la MUTUA i al SANATORI DE TUBERCULOSOS de Terrassa...

Abast de la resposta obrera i popular al crim del Besòs

Gregori López Raimundo

Tot i que el moviment de protesta contra l'assassinat de Manuel Fernández Màrquez no ha acabat, ni de lluny, és possible assenyalar-ne ja algunes particularitats que permeten de jutjar el seu abast polític i que aporten valuoses ensenyances pel desenvolupament de la lluita de la classe obrera i les masses populars cap a la vaga general i la vaga nacional.

Resposta a la repressió

D'entrada es pot afirmar sense vacil·lar que les dimensions i el contingut de la resposta obrera i popular han fet ja de l'assassinat del Besòs una operació no rendable per a la dictadura.

En enviar la força pública a la Tèrmica de Sant Adrià el 3 d'abril, amb ordre de disparar, Garicano Goñi i Pelayo Ros pretenien tallar les accions reivindicatives dels treballadors -en ascens constant- , aixecar un dic al desenvolupament dels moviments de masses i als avenços cap a l'eniesa de les forces d'oposició que, en aquest període, tenen a Catalunya el seu principal centre impulsor.

Salta a la vista que a partir del 3 d'abril no hi va haver frè o afebliment de cap d'aquests processos, sinó tot el contrari. Les xifres publicades per les Comissions Obreres de 200 empreses i 150.000 treballadors participants en aturs de protesta només a la "província" de Barcelona; les innombrables manifestacions, funerals, misses, assemblees, declaracions i altres actes de protesta enregistrats a tot Catalunya; les accions solidàries dutes a terme en grans empreses de Madrid i altres ciutats, pels estudiants dels diferents Districtes Universitaris, pels treballadors espanyols i els amics d'Espanya a l'estranger, mostren que "la repressió és la força i a la vegada la debilitat del règim" (1), que, "quan les masses responen degudament a la repressió aquesta esdevé un "boomerang" que colpeja el règim i l'empeny cap a la tomba" (2).

El règim es troba avui més aïllat i assetjat que el 2 d'abril. La lluita reivindicativa dels treballadors va prosseguir a la mateixa Tèrmica del Besòs, on la vaga reemprengué rera les suspensions de treball i sou de les plantilles decidides per les empreses constructores. I es va estendre i vigoritzar a nivell general i va assolir particular tensió a Cerdanyola - Ripollet, Sabadell, al Baix Llobregat i altres zones industrials de Catalunya.

Els treballadors de la Tèrmica del Besòs no es varen acovardir davant la salvatge actuació de la policia. Després de recollir el cadàver de Fernàndez Màrquez i d'atendre els ferits, es varen distribuir en piquets i anaren a explicar allò que havia passat i a reclamar solidaritat a les empreses dels voltants, als diaris, a la Universitat, al Col.legi d'Advocats, al Bisbat, als organismes de coordinació de Comissions Obreres i de les forces d'oposició i es van convertir en els principals impulsors i organitzadors de la protesta de masses que va seguir el crim. El seu exemple fou seguit immediatament pels treballadors del Polígon "La Mina" i altres obres dels voltants, pels estudiants universitaris de Barcelona i de Bellaterra, que es varen sumar als piquets de propagació de la vaga. I tres dies més tard per obrers i empleats de l'"Aiscondel" de Cerdanyola, els quals abandonaren la fàbrica i es van dirigir en grups a les altres empreses de la localitat, les van arrossegar a l'atur i van promoure manifestacions populars que congregaren més de deu mil persones.

L'experiència dels treballadors de Catalunya ha estat enriquida per aquesta acció de Cerdanyola -amb característiques de vaga nacional a escala local- que els ha permès de constatar com a partir de la lluita d'una gran empresa, en una conjuntura favorable, es pot desfermar una acció generalitzada que culmini en la vaga de tot el poble.

Com les anteriors de Vigo i El Ferrol, la vaga del 6 d'abril a Cerdanyola ha demostrat que la massa dels treballadors té ja el nivell de consciència política suficient per sumar-se a una acció general per objectius polítics, i fins i tot per encapçalar-la si els comunistes i els altres militants revolucionaris compleixen degudament la seva missió d'orientadors de la lluita.

Això implica tenir en compte que la lluita de la Tèrmica, origen del moviment, es va desfermar per reivindicacions econòmiques i que a Cerdanyola mateix estaven en conflicte per reivindicacions pròpies l'AISCONDEL, URALITA, i altres empreses que han estat el cap de la vaga del 6 d'abril.

Condicions de la vaga general

Les lluites d'aquests dies han fet veure als treballadors de Catalunya, amb més claredat que mai, la necessitat de l'acció coordinada i d'organismes permanents de coordinació de Comissions Obreres a tots els nivells.

Malgrat les seves limitacions i insuficiències, les coordinadores de C.O. de Barcelona i les comarques industrials que l'envolten han estat un vehicle principal per la plasmació de la solidaritat obrera amb la Tèrmica. En tenir notícia del crim del Besòs nombrosos lluitadors obrers han sentit la necessitat de fer alguna cosa, han buscat la relació amb

(1) De la Resolució Política del III Congrés del PSUC.

(2) De la Declaració del C.E. del PSUC del 18 d'abril.

les Coordinadores de C.O., les quals els han informat del succeït i els han estimulat a l'acció. Fins i tot els nuclis de Comissions Obreres que es denominen "Sectors" i "Plataformes" -que intenten desenvolupar-se com organitzacions sindicals clandestines autònomes, encara que formant part del moviment general de C.O.- , han acudit a les reunions de les Coordinadores lligades a la C.O. Nacional de Catalunya i han participat en l'esforç conjunt per tal d'aixecar un moviment generalitzat de resposta al crim del Besòs. No cal dir que hi ha encara molts obstacles a vèncer per arribar a la unitat de tots els lluitadors obrers en un sol moviment; però és un fet que aquests dies, sota la pressió de les lluites, les diferències existents s'han atenuat i s'ha avançat sensiblement en aquesta direcció.

La vida està ensenyant a tots que les accions generals no poden decretar-se en reunions minoritàries d'activistes polítics; que els aturs només poden acordar-los i fer-los realitat els treballadors a les empreses; que per arribar a la vaga general els vaguistes de les empreses pilot han de sortir al carrer i convertir-se en impulsors de la seva extensió i generalització. Està ensenyant que fan falta vincles permanents més amplis i sòlids que els actuals entre els lluitadors d'avantguarda de les diferents empreses i localitats, és a dir: Coordinadores de Comissions Obreres a tots els nivells que siguin l'expressió directa i autentica dels treballadors en lluita. Està ensenyant que la coordinació de masses -de la majoria dels treballadors- no pot fer-se únicament per vies clandestines i que cal estudiar-la amb la utilització a fons de formes i mitjans oberts, legals o paralegals, tals com les assemblees a les empreses, les reunions d'enllaços i jurats al sindicat, etc., etc.

L'experiència d'aquesta dies ensenya, finalment, que per avançar cap a la vaga general a Catalunya i a tot el país és indispensable treballar en les tres direccions principals següents:

1er.- Per assegurar que a cada lloc de treball s'estableixi una o altra forma de discussió en assemblea general dels treballadors i un programa reivindicatiu on hi siguin no solament les reivindicacions econòmiques pròpies , sinó també les sindicals i polítiques generals preconitzades per C.O. com s'esdevé ja a les empreses d'avantguarda.

2on.- Per ampliar, a través de l'acció reivindicativa, les vies legals o paralegals de reunió de càrrecs sindicals i la utilització d'altres mitjans legals de lluita.

3er.- Per estendre i enfortir les Coordinadores de C.O. a tots els nivells, enteses com a organismes representatius de tots els treballadors en lluita i de tots els nuclis organitzats del moviment obrer.

Cap a la vaga nacional

La resposta popular o ciutadana a Catalunya al crim del Besòs permet també afirmar que estan madurant les condicions per la vaga nacional, que hem entrat en l'etapa de la seva realització.

La immediata incorporació d'estudiants i ensenyants de Barcelona a la vaga, la seva sortida al carrer en manifestació, la seva incorporació als piquets de propagació de la vaga, la seva iniciativa i decisió per a estendre la protesta ciutadana contra l'assassinat de Fernàndez Màrquez, són un primer element demostratiu del que hem dit suara. Però altres símptomes no menys importants es troben en les protestes públiques dels Col.legis Professionals, en les assembleies i reunions organitzades per intel.lectuals de totes les disciplines, en els tancaments de comerços i altres establiments a Cerdanyola, Santa Coloma, Badalona i Cornellà, en la nota publicada pel Cardenal Jubany, en les misses, funerals i altres actes organitzats pels sacerdots i catòlics progressistes que han servit de canal per a l'expressió de la condemna popular del crim i de la solidaritat moral i material amb els vaguistes de la Tèrmica.

Per altra banda la Comissió Coordinadora de Forces Polítiques de Catalunya, la Taula Rodona de Barcelona i, especialment, la Comissió Permanent de l'Assemblea de Catalunya (recolzada ja per nombrosos organismes unitaris locals o comarcals) han servit eficientment a l'extensió de la protesta i corroborat que, d'arribar-se a una generalització de la lluita que meni a la vaga nacional, són instruments adequats per a facilitar l'entesa de les diferents forces socials i polítiques interessades en establir un règim de llibertats i per a promoure la constitució dels òrgans provisionals de poder democràtic encarregats de substituir els de la dictadura.

Endavant!

Un primer balanç -evidentment incomplet- del moviment en marxa a Catalunya arran de l'assassinat de Fernàndez Màrquez permet, doncs, de concloure que si encara no s'ha arribat a la vaga general i la vaga nacional s'han aconseguit progressos que proven la seva viabilitat, la seva validesa com a camí i vehicle per a acabar amb la dictadura.

Cal, evidentment, avançar molt més a Catalunya i a tot Espanya. Però la consciència política de les masses, com també la necessitat objectiva del canvi democràtic, accelerèn el ritme de marxa i fan que la vaga general i la vaga nacional s'hagin de veure no com a consignes d'agitació, sinó com un procés en marxa que es pot i es deu coronar amb èxit a curt termini.

La intel.ligència i la tenacitat dels comunistes a l'hora de propagar i aplicar la nostra política hi jugaran un paper no pas petit; la qual cosa ens obliga a batallar incansablement pel Pacte per la Llibertat, a participar encara més activament en les lluites i en els moviments de masses, a un examen i generalització constant de les experiències, a un esforç ininterromput per tal d'enfortir el Partit, per tal de millorar l'estil de treball, per tal de superar la nostra contribució individual i col.lectiva al desenvolupament del combat en el qual estem comprometsos.

DEMANEU I DIFONGUEU

les dues primeres publicacions dels treballs del III Congrés del P.S.U.C.

INTERVENCIONS DE S.CARRILLO A.GARRIGOS G.ARIBAU

S.Carrillo
Democràcia en el Partit. Mercat Comú. Pacte per la Llibertat PAG 1
A.Garrigos
El treball unitari PAG 21
G.Aribau
El camp a Catalunya PAG 29

Un exemple de projecció de l'Assemblea de Catalunya:

L'alternativa municipal

de l'Assemblea Democràtica de Terrassa

La Comissió Permanent de l'Assemblea Democràtica de Terrassa ha fet públic un avant-projecte de programa d'alternativa municipal. La discussió de masses d'aquest avant-projecte, "sotmés a la consideració de les organitzacions polítiques, moviments de masses, entitats, organismes culturals i cívics i persones interessats en la solució dels problemes ciutadans", és concebuda per la Comissió Permanent com un treball preparatori de la segona sessió plenària de l'Assemblea local, dins la qual serà proposada als delegats l'aprovació del projecte definitiu.

L'avant-projecte, que parteix de la necessitat d'una transformació radical de l'actual administració centralitzada sobre la base del retorn a les llibertats municipals segrestades pel franquisme, postula l'establiment d'un CONSELL MUNICIPAL PROVISIONAL que, "d'acord amb el govern provisional de l'Estat i els òrgans provisionals d'administració de la Generalitat de Catalunya", convocarà eleccions lliures a càrrecs municipals i vetllarà pel respecte a l'exercici dels drets democràtics i garanties individuals de tota la població durant el període de provisionalitat.

"El CONSELL PROVISIONAL MUNICIPAL -diu el document- adoptarà mesures immediates que tendeixin a satisfer les necessitats més urgents de la població en els ordres urbanístic, educacional i assistencial, i tractarà especialment de millorar les condicions de vida dels treballadors, que constitueixen el 78 per cent de la població activa a la ciutat". Després d'anunciar algunes mesures concretes en aquest sentit, el document ratifica els punts de coincidència expressats en la declaració de la primera sessió plenària de l'Assemblea de Catalunya, de la qual l'Assemblea Democràtica de Terrassa és part integrant, i "crida tota la població terrassenca a la unitat d'acció contra la dictadura, única via per al seu enderrocament, per a l'establiment de la llibertat".

La publicació de l'avant - projecte d'alternativa municipal és el resultat d'un llarg procés de convergència la primera etapa del qual va culminar en la primera sessió de l'Assemblea Democràtica de Terrassa pel febrer del 1972. Ara, el procés d'articulació unitària de les masses, sostinguda pels punts programàtics aprovats a la primera sessió -coincidents amb els acords de l'Assemblea de Catalunya- , rebrà un nou impuls. Es tracta d'estendre a milers de persones la discussió de l'avant-projecte i, alhora, dels documents preparatoris de la segona sessió de l'Assemblea de Catalunya - dels quals la Comissió Permanent de l'Assemblea Democràtica de Terrassa ha fet una edició especial - utilitzant per a això mètodes de treball oberts que permetin la més àmplia participació ciutadana.

L'avant-projecte d'alternativa municipal i la seva discussió són el mitjà més idoni per donar projecció política als nombrosos moviments reivindicatius existents a les barriades. A Can Anglada, La Maurina, Sant Llorenç, Les Arenes, Can Parellada, Grups Egara i altres barris, milers de veïns han fet de l'assemblea un instrument habitual de discussió i decisió de masses. Sorgeixen juntes, comissions o associacions elegides democràticament pels veïns, les quals, malgrat que no són reconegudes legalment, actuen a la llum del dia, tot impulsant accions massives de protesta per la política municipal i, essent de fet òrgans unitaris de masses, constitueixen embrions del futur poder democràtic a cada barri. Promoure la lluita activa de tots els barris a l'entorn del programa d'alternativa municipal i coordinar-la en el pla polític amb la lluita dels treballadors i estudiants, de totes les forces populars, constitueix, avui, l'objectiu essencial de l'Assemblea Democràtica de Terrassa.

El procés de discussió ara iniciat permetrà la incorporació activa o la col·laboració amb l'Assemblea Democràtica de Terrassa de nous sectors ciutadans i estimularà el moviment de masses. El propòsit de l'Assemblea Democràtica de Terrassa és unir al voltant del seu programa d'alternativa no solament els revolucionaris, sinó tots els antifranquistes, siguin les que siguin les seves posicions polítiques, tots els qui aspirin a l'establiment d'un règim de llibertats.

UNA CLARA ACTITUD DE L'ESGLÉSIA CATALANA

L'església catalana ha donat en les darreres setmanes un notable pas endavant en el compliment dels seus deures respecte de la classe obrera i del poble, enfront del règim franquista.

Primer va ésser, tot seguit de l'assassinat de l'obrer Manuel Fernàndez Màrquez, la nota de l'arquebisbe Jubany, nomenat cardenal no fa gaire, que denunciaba la "violència institucionalitzada", "la violència del govern feixista, nota que va aparèixer a la premsa legal adulterada i mutilada per ordre d'en Pelayo Ros.

A aquest document de suport de la lluita obrera i condemna de la repressió ve ara a afegir-se la declaració que han fet pública amb motiu del Primer de Maig - citant aquesta diada com a "Festa del Treball" - els bisbes catalans (la Conferència Episcopal Tarraconense) i que les dues la premsa del 28 d'abril. Els bisbes proclamen i recolzen els drets dels treballadors, entre ells el de llibertat de reunió i associació, i reclamen com "una exigència actual" l'aplicació a la nostra pàtria dels Drets de l'Home. Accepten com un "deure urgent" fer que "la justícia sigui una realitat en el món del treball".

En el mateix camí d'enfrontament amb el règim trobem la nota del Bisbat de Girona, llegida a quasi totes les misses del dia 29 en aquella ciutat, que defensa el coadjutor de la parròquia gironina del Mercadal, multat amb 75.000 ptes. per una homilia que comentava la nota del cardenal-arquebisbe Jubany sobre els fets de Sant Adrià, i nega, mentre estigui en vigor l'actual Concordat, la jurisdicció del govern per imposar sancions als capellans per suposades infraccions de la llei d'ordre públic en l'exercici de la predicació.

Saludem aquestes actitds que contribueixen a afeblir més el franquisme i reforcen la lluita de la classe obrera i de tot el poble per un canvi democràtic.

VIDA DEL PARTIT

Campanya ‹Jove Guàrdia›

El Comité Executiu de la Joventut Comunista de Catalunya ha llançat una campanya d'enfortiment i ajut a la JOVENTUT COMUNISTA.

Destaquem alguns paràgrafs de l'òrgan central "Jove Guàrdia" (febrer-març), on es fa pública la crida del C.E.:

"EL RECLUTAMENT.- En l'actual procés revolucionari, on una de les característiques de més gran interès la constitueix la gran politització de les masses joveníveles, esforçar-nos per atreure'ls als nostres rengles ha de ser una constant preocupació en la nostra quotidiana activitat revolucionària. Avui menys que mai no és acceptable la concepció de "pocs i bons", avui, i en la mesura en que la lluita pel derrocament de la dictadura adquireix majors proporcions, NECESSITEM i PRECISEM d'un major grau d'influència per a dirigir la lluita de la joventut. Necessitem arribar més lluny, ésser presents simultàniament a tots els llocs, a tots els moviments sociopolítics, culturals, recreatius, esportius, a tots els sectors i nuclis on la joventut hi sigui present. La nostra presència física i política és imprescindible allà on l'acció sorgeix i es desenvolupa.

Per tot això és urgent plantejar-nos el reclutament a tots els nivells. I cal al mateix temps dotar-nos de les formes més idònies, que permetin la incorporació de centenars de nous militants de manera que la seva activitat orgànica no els absorbeixi del seu treball exterior, ni constitueixi sota cap pretexte una minva en el seu grau d'influència i lligam entre les masses juvenils, sinó que ben al contrari els estimuli en el seu treball polític de masses i doni un nou impuls a tota la seva activitat com a comunistes. (...)

La campanya "Jove Guàrdia" pretén DOBLAR la nostra organització, doblar el nombre dels nostres cercles, dels nostres camarades, de simpatitzants, de la nostra influència política: ni una fàbrica important, ni una escola o institut, ni un barri, ni una caserna, sense J.C.

LA PROPAGANDA.- Per una organització política revolucionària la propaganda és un element de vital importància. En els actuals moments aquesta importància es multiplica. La propaganda arriba on nos altres no arribem, porta la nostra veu, la nostra política i orientacions; mitjançant la propaganda la J.C. es dona a conèixer a milers de joves, i és un vehicle de direcció de la lluita.

La campanya "Jove Guàrdia" es proposa aconseguir aprofitar i utilitzar molt millor tota la nostra propaganda. "Jove Guàrdia" és la veu de tota la J.C. de Catalunya i cal aconseguir que arribi i sigui llegit i discutit per milers de joves.

AJUT ECONOMIC.- Cal estendre la recollida d'ajut econòmic com un treball polític importantíssim, ja que aquest ajut ha de sortir de les masses joveníveles: Això ens obliga a posar a prova la nostra capacitat d'audàcia i iniciativa.

Aquest esforç ha de concentrar-se des d'una cotització regular i estable a tota l'organització, passant per la venda de la nostra premsa fora dels nostres rengles i entre els propis militants, fins les més variades i múltiples iniciatives de les que els joves comunistes som capaços de realitzar. Des de rifes, balls, posters, festivals, excursions, venda d'objectes, cançoners, llibres... i mil formes més que haurem d'inventar.

La campanya "JOVE GUARDIA" llença una consigna: UN MILIO DE PESSETES per a la J.C. de C. Aconseguir-ho és una necessitat política de la nostra lluita; és també una tasca de tots.

Agressió a "Agermanament"

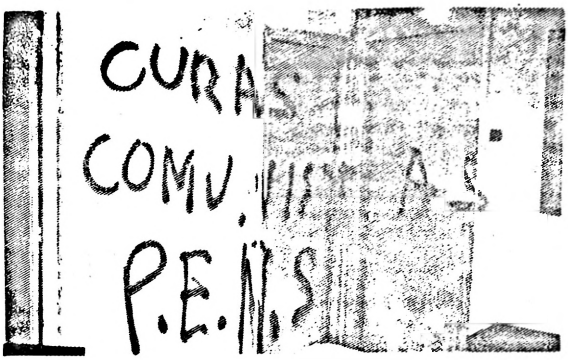

La nostra fotografia mostra un racó del local de la revista cristiana "Agermanament" després de l'assalt, destrucció i robatori de què va ésser objecte la nit del 21 al 22 d'abril per les bandes feixistes.

Ens solidaritzem amb "Agermanament" i denunciem la covarda agressió. Exigim que siguin detinguts i lliurats als tribunals els culpables, als quals la policia pot trobar amb molta facilitat. El governador civil i els de la Brigada Social els coneixen íntimament! Són parents dels "Guerrilleros de Cristo Rey" que a Madrid han apallissat deu persones, cinc d'elles capellans, quan sortien d'una missa organitzada pels moviments apostòlics obrers.

Aquests actes de violència són l'expressió de la ràbia impotent dels ultres pel mal que els fan les actuals posicions de l'església al costat del poble.

Indoxina PAU I LLIBERTAT!

Es un deure de tots combatre les salvatges agressions dels imperialistes a Cambodja, els intents de mantenir la guerra al Vietnam, les brutes maniobres ianquis per no marxar d'Indoxina.

Recolzem els 5 punts del Govern Provisional Revolucionari del Vietnam del Sud:

- Posar fi a les hostilitats.
- Retirar les tropes respectives a les posicions del 28 de gener
- Alliberació dels presoners civils.
- Restabliment al Sud de les llibertats democràtiques.
- Constitució del Consell Nacional de Reconciliació previst als acords de París.

LA VIOLENCIA LA PROVOCA EL REGIM

Amb motiu de la mort a Madrid del policia Juan Antonio Fernàndez Gutierrez - que rebé diverses punyalades quan intentava detenir uns manifestants el Primer de Maig -, els "ultres" han decretat una campanya histèrica d'incitació a la venjança, la repressió i la guerra contra els "rojos", denominació que per als "ultres" inclou més del 90 per cent dels espanyols adversaris del règim.

En ocasió d'aquesta campanya, propiciada des del seu propi si, el Govern ha celebrat una reunió extraordinària i ha publicat un comunicat en el qual estimula novament la força pública a "utilitzar tots els mitjans de què disposa quan cal afrontar qualsevol alteració de l'ordre", mitjans que ha decidit "actualitzar i augmentar".

Paradoxalment, tot això es fa en nom de la lluita contra la violència,que els "ultres" de dintre i fora del Govern tenen en compte únicament quan algun dels seus n'és víctima. Dos dies abans de la mort del policia Fernàndez Gutièrrez, un comando de Guerrilleros de Cristo Rey, dirigit pel funcionari del Ministeri de Relacions Sindicals, Sánchez Covisa, assaltava una església madrilenya i feria greument a cops de porra un sacerdot,amb la seguretat que no seria objecte de cap represàlia oficial.

La violència, inclosa la que ha causat la mort del policia de Madrid - mort que condemnem i que serveix en la pràctica la causa dels "ultres" - és al nostre país la conseqüència de l'existència del franquisme; és l'obra dels qui es van sublevar en 1936 i van provocar una guerra fratricida que va costar un milió de morts; és responsabilitat dels qui van ordenar més de cent mil afusellaments un cop acabada la guerra,dels qui van matar Grimau,dels qui han decidit els 17 assassinats d'obrers i estudiants perpetrats per la força pública en els darrers quatre anys, els reincidents de la tortura que ara mateix tenen entre la vida i la mort l'estudiant de Barcelona Miquel Josep Anduig Aldea.

La mort del policia Juan Antonio Fernàndez és el resultat de l'existència d'un règim que no tolera - i reprimeix a trets - l'exercici de "drets de l'home" com els de reunió, associació, vaga, manifestació, etc.

La celebració pacífica del PRIMER DE MAIG a Sant Cugat del Vallès, amb la participació de més de deu mil persones, demostra de manera contundent que si la força pública no intervé, les manifestacions i reunions populars transcorren sense incidents que perjudiquin ningú.

Es la repressió, la "violència institucionalitzada que provoca la violència tumultuosa de les masses"(1). Només la llibertat, "l'existència de conductes per promoure per via pacífica aquelles reformes que la societat necessita"(2) permetrà acabar amb la violència.

Els qui, tot pretenent-se "liberals" i "humanitaris", reclamen que la policia sigui proveïda d'aparells per llençar sobre els vaguistes aigua amb colorants o bé bombes de gasos lacrimògens per dissolvre manifestacions, procedeixen com a fariseus, car deixen de banda l'arrel del mal: l'existència del règim feixista.

La sortida es troba en l'elaboració d'una alternativa democràtica, en el Pacte per la llibertat, en el desenrotllament de l'acció fins a la Vaga Nacional i la liquidació de la dictadura.

(1) Paràgraf censurat de la nota de Jubany amb motiu del crim del Besòs.
(2) Declaració dels bisbes de Madrid-Alcalá del 3 de maig.

SOLIDARITAT AMB LA TÈRMICA

El 14 d'abril es va reunir en sessió plenària l'ASSEMBLEA PERMANENT D'INTELLECTUALS, amb l'assistència de 187 persones. Va denunciar el crim de Sant Adrià -adreçant una carta als obrers de la TÈRMICA- i la política d'assassinats sistemàtics, el procés de Camacho, les tortures, la repressió contra la Universitat i el projecte de llei contra els Col.legis professionals. L'assemblea va acordar, entre altres coses, promoure una campanya de solidaritat econòmica amb els obrers de la Tèrmica; fins ara porten recollides unes 250.000 pessetes.

La gran majoria dels escriptors -catalans i castellans- que van firmar les seves obres el DIA DEL LLIBRE, van datar les seves dedicatòries posant: "ANY DE SANT ADRIÀ DEL BESÒS", en signe de dol i de solidaritat amb l'obrer assassinat.

Segueixen sotmesos a processament militar tres dels obrers detinguts el 3 d'abril a la Tèrmica del Besòs. Cal fer un esforç per aconseguir que la justícia militar s'inhibeixi d'aquest procés, com de tots els processos amb els quals el règim pretén de lligar les forces armades a la seva política repressiva i antiobrera.

En una reunió de més de 500 representants sindicals del Metall de la comarca celebrada el 17 d'abril a la CNS de Cornellà, enmig d'una viva discussió, es va acordar protestar pel crim del Besòs amb un minut de silenci, manifestar la solidaritat dels presents amb els obrers de la Tèrmica i condemnar les paraules de Socías Humbert, acusant els treballadors de ser manipulats per "agents de l'exterior". Aquests acords van ser redactats per trametre'ls a la premsa.

C. O. Nacional de Catalunya
XII REUNIO

En el context de l'ampli combat solidari amb els treballadors de la TERMICA i contra l'assassinat del Besòs, es va celebrar la XII REUNIO DE LA COMISSIO OBRERA NACIONAL DE CATALUNYA, amb 91 delegats de les principals empreses i zones industrials de Catalunya i la presència d'una delegació de Sectors de CC.OO. La reunió fou una viva representació dels més de 150.000 treballadors d'unes 200 empreses que han estat, que estan, en acció aquestes setmanes, una expressió de les accions i una anàlisi de les mateixes. Això va permetre, com s'assenyala en el COMUNICAT-RESOLUCIO, profunditzar en les "característiques que han de prefigurar la Vaga General i el camí cap a la seva realització". Es va destacar com a més important l'experiència de Cerdanyola-Ripollet: "les fàbriques paralitzades, les masses al carrer, els comerços tancats..."

En la reunió es va analitzar la situació global de lluita reivindicativa en marxa i les línies generals del seu desenvolupament i es va orientar la realització de masses del Primer de Maig com una fita important en el combat ininterromput de la classe obrera.